

obč. zák. a §§ 37 a 38 III. dílčí novely k občanskému zákonu způsobitým předmětem exekuce pro pohledávky peněžité. S hypotekou uvolněnou podle § 469 obč. zák. smí nakládati toliko vlastník nemovitosti sám a zasahování věřitelů v toto právo vlastníkovo není přípustné, ježto by mařilo účel vlastníkova oprávnění nakládati s hypotekou a bralo by vlastníkovu možnost využití podle potřeby poznovu reálního úvěru. Mimo to je předpokladem exekuce pro pohledávky peněžité na majetková práva, že jde o právo, jež má majetkovou hodnotu a může býti zpeněženo; hypoteka skýtá právo jen věřiteli, neposkytuje však dlužníku práva, jež by mohlo býti v exekuci zpeněženo k ukojení jiného věřitele, nýbrž ukládá dlužníkovi jen povinnost, by trpěl uspokojení věřitele ze zástavy. Proto také motivy k III. dílčí novele k občanskému zákonu uvádějí, že § 469 obč. zák. exekuční převod hypoteky zaplacením uvolněné nezná a nedopouští (materialie k III. dílčí novele, str. 181—182). Neměla tudíž býti vymáhajícím věřiteli na podkladě směnečného platebního příkazu ze dne 29. listopadu 1932 povolena exekuce vkladem zástavního práva v pořadí zástavního práva záložny V. s omezením ze zápisu knihovního patrným; ale když se tak stalo, nemůže to býti na škodu hypotekárním věřitelům. Ti mají právo uplatňovati odporem nezákonnost oněch exekučních zákroků a nezáleží na tom, že vešly formálně v moc práva, neboť § 213, odst. 1 ex. ř. v té příčině nerozlišuje. Může-li dlužník podle § 39 čís. 2 ex. ř. kdykoli navrhnouti zrušení exekuce vedené na práva z exekuce vyňatá, mohou tím spíše nezákonnost exekuce uplatňovati hypotekární věřitelé, kteří byli exekucí tou ve svůj neprospěch dotčeni. V souzeném případě nepoužil vlastník nemovitosti svého práva, které jen jemu bylo v § 469 obč. zák. vyhrazeno, a oni tím získali lepší postavení, kterého nemohou býti zbaveni nezákonným exekučním zákrokem třetí osoby.

Čís. 15574.

Zahájení sporu nemůže namítati veřejná obchodní společnost, byl-li dříve žalován jeden z jejich společníků, který jako kupec jednotlivce po podání prvé žaloby přijal společníka.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1936, R I 939/36.)

Žalobkyně se domáhá, aby žalovaná firma Paní Eliška B-ová, veřejná obchodní společnost, byla uznána povinnou zdržeti se užívání jména Eliška B-ová nebo paní Eliška B-ová, Elise B. nebo Frau Elise B. při prodeji a výrobě kosmetických přípravků. Proti žalobě vznesla žalovaná firma námitku rozepře zahájené tvrdíc, že žalobkyně podala na žalovanou Elišku B-ovou stejnou žalobu na témže skutkovém podkladě, o kteréžto žalobě dosud rozhodnuto nebylo. P r v ý s o u d vyhověl této námitce a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku rozepře zahájené. D ů v o d y: Ve sporu již dříve zahájeném byla žalována Eliška B-ová, která tehdy byla jedinou majitelkou protokolované firmy »Paní Eliška B-ová«, kdežto v tomto sporu jež žalována veřejná obchodní společnost, která byla zapsána v rejstříku pod firmou »Paní Eliška B-ová«

s účinností od 15. května 1933 a jejímiž veřejnými společníci jsou Eliška B-ová a Eliška V-ová. Je tedy Eliška B-ová osobou totožnou se žalovanou v prvním sporu. Prvý soud v odůvodnění svého usnesení dospěl k názoru, že obě žaloby jsou vedeny proti téže osobě, opíraje se o názor vyslovený v rozhodnutí Sb. n. s. čís. 9241, v němž vysloveno, že veřejná obchodní společnost není zvláštním právním podmětem ani právnickou osobou a že společníci veřejné společnosti nejsou stranami ve všech vztazích své právní osobnosti, nýbrž pouze ve vztahu ke společenskému jmění. Prvý soud však neprávem se dovolává tohoto rozhodnutí, neboť v něm šlo o opačný případ, totiž ve sporu vedeném proti společníku veřejné obchodní společnosti namítal žalovaný rozepří zahájenou, poněvadž o totéž byla žalována dříve veřejná obchodní společnost. V daném případě není však námitka rozepře zahájené opodstatněna, neboť nemůže ji namítati veřejná obchodní společnost, je-li dříve žalován jeden z jejích společníků, který jako kupec jednotlivce později, t. j. po podání první žaloby, přijal společníka. Rozsudek vydaný ve sporu, zahájeném dříve proti společníku, jest vykonatelný pouze na jmění tohoto společníka a plnění nemůže býti exekučně vymáháno ani exekucí na jmění společné, ani exekucí na jmění ostatních společníků, neboť podle § 11 ex. ř. jenom podle exekučního titulu vydobytého proti veřejné společnosti obchodní může přímo na jmění jednotlivých společníků osobně ručících býti povolena exekuce. Nebyl-li tedy rozsudek vydán proti společnosti, nelze ustanovení § 11 ex. ř. použítí a již z toho jest zřejmé patrné, že neprávem byla v předmětném sporu namítána rozepře zahájená, neboť totožnost stran dána není.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalovanou lze poukázati k správným důvodům napadeného usnesení. I kdyby bylo pravda, že by v obou sporech na straně žalované vystupovala táž firma, nemusilo by to míti za následek nepřípustnost nynější nové žaloby pro překážku zahájené rozepře, protože firma je přece jenom kupecké jméno, pod kterým podle okolností mohou vystupovati různé fysické nebo právní osoby. V souzené věci však bylo zjištěno, že na straně žalované vystupuje v prvním sporu Eliška B-ová jako soukromnice a vedle ní ještě druhá žalovaná Helena M., kdežto nynější nová žaloba směřuje proti firmě jako jménu veřejné obchodní společnosti, jejíž společníci jest vedle Elišky B-ové ještě Eliška V-ová. Podle vlastního doznání žalované v dovolacím rekursu označovala dřívější firma »Paní Eliška B-ová« jinou osobu, než která je kryta stejným jménem ve sporu nově zahájeném.

Čís. 15575.

Exekuce na základě exekučního titulu jugoslávského (úmluva čís. 146/24 Sb. z. a n. čl. 39 a 41).

(Rozh. zedne 6. listopadu 1936, R I 1003/36.)